

A woman with long brown hair, wearing a red off-the-shoulder dress and a gold necklace, is holding a sword and a helmet. The sword has a gold hilt with a cross and the word 'MATRIS' on the blade. The helmet is silver with a cross. The background is a misty, stone-walled interior.

วังสาปอัศวิน

เมษา

เลือดเขาร้อนฉ่ำและมือก็ตามไบน้หน้าขึ้นมา เกาะ
กุมความอบอุ่น เขาคิดใจไว้ไม่อยู่จึงแอบยอดดอกคู่นั้น เขา
ดูดดื่มและลုပ်ไล่ เลื่อนมือไปเหนือส่วนโค้งไม่มีที่สิ้นสุดของ
หล่อน แน่ใจว่าเขาจะไม่มีวันเบื้อสัมผัสผิวนุ่มดุจผ้าซาติน

คาริสสันสะท้านและครางเสียงแผ่วขณะยืนโยกตัว
บนเท้า ต้นขาหล่อนสัมผัสส่วนต้นตัวของเขาแผ่วเบา และ
เดสตินรู้ว่าเขารอนานกว่านี้ไม่ไหวแล้ว

เขาเลิกเสื้อผ้าหล่อนขึ้นเหนือศีรษะ ไลริมฝีปาก
จุมพิตเป็นแนวจากยอดอกสู่ต่งหู คาริสชวนเซมาหา เขา
จึงรวบหล่อนไว้ในอ้อมแขน รู้สึกเป็นวิรบุรุษผู้พิชิตทุก
กระเบียดนิ้วขณะเดินก้าวยาว ๆ ไปที่เตียง ทั้งสองล้มลงบน
ที่นอนที่หรูหราทุกกระเบียดนิ้วเหมือนเตียงที่เขาเคย
จินตนาการไว้

และเจ้าสาวของเขาก็สมบูรณ์แบบเช่นกัน เรือน
ร่างของคาริสแนบชิดพอดีกับชายโครงเขาเมื่อเขากลึงตัว
ข้ามเตียง รวากับหล่อนเกิดมาเพื่อเป็นคู่กับเขา

วงศ์ปอแก้ว

โดย เมษา

พญิกายน ค.ศ 1101

เดสดิน รู้สึกหนาวเหน็บอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

สายลมพัดลอดเข้ามาใต้เสื้อคลุมหนักอึ้ง ความหนาวเย็นคืบคลานมาได้เสื้อคลุมทับเสื้อเกราะ เขาลั่นสะท้านระหว่างซี่ม้ารู้อู่ว่าเพิ่งเริ่มเข้าสู่ฤดูหนาวเท่านั้น

เห็นชัดว่าเวลาหกปีที่อยู่ใต้แสงอาทิตย์ของดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งปาเลสไตน์ ทำให้เลือดของเขาเดือดจางลงมากเกินไปจนย่อย

หมาป่าหอนโหยหวน เสียงของพวกมันอยู่ใกล้กว่าที่เดสดินจะนึกชอบ เขาลืมไปแล้วว่าป่าในช่วงฤดูหนาวดูเปลี่ยวและลึกลับได้เหมือนอย่างป่าที่ล้อมรอบตัวเขา กิ่งก้านของต้นไม้ไร้ใบทาบบนท้องฟ้าที่มีเมฆลอยละล่องใบไม้แห้งที่มิได้ก็ใบปลิวระว่อน ๆ ไปตามพื้นดิน เหมือนบ่นพึมพำให้กันและกันฟัง เรื่องผู้บุกรุกที่ไม่เป็นที่ต้อนรับ

ไม่มีสิ่งมีชีวิตสักตัวเคลื่อนไหว ไม่มีนกสักตัวส่งเสียงร้อง

เดสดินขดตัวในเสื้อคลุม ก้มศีรษะต่ำลงอีก เขาไม่ใช่คนชอบคิดเพื่อฝัน แต่เกิดความรู้สึกชอบกลว่าป่าแห่งนี้ไม่เต็มใจให้เขาผ่าน บางทีการใช้ทางลัดเส้นนี้ผ่านป่าไปยังถนนสายหลัก อาจจะไม่ใช่ว่าความคิดที่ขบถเยี่ยง เพราะไม่น่าจะมีโรงแรมที่น่าพักอยู่ใกล้ ๆ แถวนี

เขาจงใจคิดถึงบ้าน...ปราสาทลาแมร์ ยังต้องขี่ม้าอีกอาทิตย์กว่าจะไปถึง ป่านี่ชินแคลร์ พี่ชายของเขาควรรู้สึกมั่นใจกับตำแหน่งลอร์ด

เดอ ลาแมร์แล้ว เดสตินยอมให้ตัวเองมีความหวังว่าซินแคลร์คงจะอยาก
มอบของขวัญให้เขาสักชิ้น

ที่แน่ ๆ เดสตินไม่มีสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ดินทั้งหมดของตระกูล
เพราะเขาเป็นลูกชายคนรอง แต่การปฏิบัติหน้าที่ของครอบครัว โดยไปร่วม
รบในสงครามครูเสด ก็สมควรให้เขาได้รับบางสิ่งบางอย่าง ตอบแทนกลับ
มาบ้าง เพราะการไปทำศึกยาวนานหกปี เป็นความทุกข์ทรมานแสนสาหัส

เดสตินต้องการบางอย่างเพื่อตัวเอง ไม่มากไม่มาย...แค่ที่ดินผืน
เล็ก ๆ สักผืนไว้ใช้งาน...ที่ดินที่ซินแคลร์อยากมอบให้เขา เพื่อให้เขารู้สึก
เป็นหนี้บุญคุณอย่างแน่นอน อาจจะเป็นผืนที่อยู่ริมอาณาเขตซึ่งจำเป็นต้อง
ปกป้องอย่างเข้มข้น เดสตินเพื่อการเดินทาง เป็จะมีเพียงดาบกับม้าพันธุ์ดี
เขาต้องการเพียงแค่ม้าเตาผิงและบ้านของตัวเอง ไม่ว่ามันจะเรียบง่ายเพียง
ใดก็ตาม

เขาคิดว่า คนที่ทำให้วงศ์ตระกูลภาคภูมิใจ ไม่สมควรได้รับน้อย
ไปกว่านี้

แน่นอนแล้วว่ ซินแคลร์อาจจะไม่คิดอย่างเดียวกับเขา

เดสตินเหลือบตาลงมองขวดสีดำที่ผูกติดกับอานอย่างพิถีพิถัน
เขารู้ตั้งแต่เห็นซองขึ้นปีแวบแรกว่าจะทำให้ซินแคลร์พอใจ เพราะพี่ชายมี
รสนิยมชอบของแปลก เดสตินหวังอีกครั้งว่าของขวัญจากต่างแดนน่าจะ
เพียงพอสำหรับทำให้พี่ชายเลิกระแวงแคลงใจเสียที

มันเป็นขวดที่แปลกตาน่าพิศวง เป็นสิ่งที่มาจากแดนไกลได้เพียง
อย่างเดียวนั่น ทันทีที่เห็นมันก็ทำให้เขานึกถึงนิทานเพื่อฝันจากความ
ทรงจำเลือนลางในวัยเยาว์ น่าเสียดายที่แม้ว่าเดสตินจะอยากรู้ แต่ขอพิเศษ
ใบนี้ถูกปิดผนึก เขาอยากจะทำเปิดมันมาหลายเดือนแล้ว แต่ก็ตั้งใจว่าจะไม่
ดูหมิ่นพี่ชายโดยมอบของขวัญที่เปิดแล้วให้

และทำให้เดสทินเสียความตั้งใจ

แต่ทว่าการเดินทางยาวนานหลายเดือน ทำให้เขาจินตนาการไปต่าง ๆ นานา อย่างที่ไม่เคยรู้ตัวเลยว่าคิดเรื่อยเปื่อยเป็น เขาแน่ใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่า ข้างในมีสมบัติที่แค่รอคอยให้ค้นพบเท่านั้น เขาคิดเอาเองว่ามีเหล่าที่มาจากผลทับทิม หรือยามให้ศรัทธารักษาโรค หรือแม้แต่ น้ำหอมที่อยู่ทางตะวันตกของบิแซนเทียมไม่เคยได้กลิ่นมาก่อน เดสทินไล่บ้วนงมาตามคอขวด

ทันใดนั้น เขาสังเกตเห็นว่าสิ่งผิดปกติผุดขึ้นจากปากขวดทั้งชิ้น

หัวใจเขาเต้นผุดจิ้งหะ เมื่อรู้ว่าตัวเองสามารถทำอะไรได้

เดสทินดึงผ้าคิสิกส์ดำให้หยุดอย่างไม่มีพิธีรีตองก่อนที่จะจะส่งสัการกระทำโดยไม่ยับยั้งชั่งใจของตัวเอง เจ้าเมฟิซ ม้าของเขาระดิกหูราวกับมันแสดงความคิดเห็นเรื่องการหยุดในบริเวณไม่มีที่פק แต่เดสทินไม่ใส่ใจกับมัน

เขาแกะของขวัญของซินแคลร์อย่างใจร้อน แล้วหยุดชะงักด้วยความพิศวงกับน้ำหนักที่ถือของขวดอยู่ในมือ ขวดสีเข้มพอดีกับมือที่สวมถุงมือของเขาอย่างไม่มีที่ติ

ชายหนุ่มทรุดตัวลงนั่ง ตะลึงงันกับความงามของมันอยู่ครู่ใหญ่ ขวดใบนี้ดำกว่าหินสีดำไฟที่เกิดจากภูเขาไฟ ดำกว่าสิ่งใด ๆ ที่เดสทินเคยเห็นมาก่อน และผิวหน้ามันแสงเหลือบแปลกประหลาดเป็นมันระยับ คอขวดเรียวยาวโค้งคอดอย่างอ่อนช้อยสู่ฐานรูปกระเปาะ ซึ่งแกะสลักเป็นลวดลายแปลกตา จุกทำจากวัสดุสีเข้มชนิดเดียวกัน ไม่ก้อกทะอะทะอัดอยู่ในคอขวดอย่างแน่นหนา

ด้ายเงินและทองบางจุดเส้นไหมผูกรอบจุกขวด แล้วตรึงติดกับ

คอขวดด้วยหยดสีฝั่งสีแดง

แต่เวลานี้สีฝั่งเขียวจากขวดเย็นเฉียบโดยไม่มีรอยแตก ด้ายที่ส่องแสงแวววับแกว่งไกวเป็นอิสระ สีฝั่งผิวยังยึดติดกันเป็นแผ่น

เขาเปิดดูให้หายอยากรู้โดยที่ซินแคลร์ไม่รู้อะไรความแตกต่างได้นีนา..

เดสดินไม่จำเป็นต้องคิดถึงเรื่องนี้ซ้ำสอง

จุกก็ก๊อกรัดแน่นยิ่งกว่าที่เขาคาดการณ์ไว้ เดสดินออกแรงดึงจุกจนหน้าบิดหน้าเบี้ยว แตกก็เปิดไม่ออก เจ้าเมฟิซ ส่งเสียงร้อง หงุดหงิดกับความล่าช้า และเมื่อม้วนไปด้านข้าง เดสดินก็ทำขวดหลุดมือ

ให้ตายสิ แต่จุกขวดปิดแน่นชะมัดยาด!

เห็นชัดว่าหากจะเปิดขวดเขาดังต้องมีที่วางทำให้มันคง เขาจึงลงจากม้าและยืนปักหลักกับพื้น เดสดินบึ้งหน้า คำรามเสียงออกจุก และบิดจุกสีเข้มเต็มแรง

จุกก็ออกแต่ฝั่งออกมาด้วยแรงจันพลัน แรงดัดตัวของมันทำให้เดสดินหงายหลังวัดพื้น เมื่อเขากระแทกพื้นจนเสื้อเกาะห้วงเหล็กกระทบกันดังกราว ขวดก็หลุดจากมือเขาราวกับมีจิตใจของตัวเอง

“เจ้าบรรมใจเอ๋ย!” เขาก็อมพาดำหนิตัวเอง

เดสดินพุ่งตัวตามขวด แต่มันตกถึงพื้นเลยระยะที่เขาเอื้อมถึงไปแค่นิดเดียว ของขวัญของซินแคลร์คงแตกแน่แล้ว! ขวดกลิ้งไปบนพื้นแข็งและหยุดห่างไปหนึ่งช่วงแขน เห็นชัดว่าไม่บุบสลาย

เดสดินผ่นลมหายใจออกเป็นห้วงด้วยความโล่งอกและปิดฝุนตามเนื้อตัวออก แต่พอเขาเอื้อมมือจะหยิบก็มีบางสิ่งพุ่งออกมาจากปากขวด มันไม่ใช่ยาสารพัดโรค ไม่ใช่เหล้า ไม่ใช่ น้ำหอมจากต่างแดน

ขณะที่เขาเฝ้ามอง กลุ่มควันที่เป็นลายหายนะสีดำพุ่งออกมาจากขวดอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ พูได้แค่ว่ามันผิดปกติ เดสดินใช้เชือกขึ้นยืน

ขณะขยับถอยหลัง

เงาที่ผุดขึ้นตรงหน้าเดสดินหมุนวนเป็นเค้าร่างของสตรีสูงชะลูด ที่มีผมยาวสีน้ำตาลดำ นางอยู่ต่อหน้าเขา แต่ก็ไม่มีตัวตน ใบหน้านางปรากฏให้เห็นชัดเจนในกลุ่มควันบางเบา แต่เดสดินมองทะลุรูปทรงของนางไป เห็นเงาดำของต้นไม้ หัวใจของเขาที่เต้นระทึกหยุดชะงักขณะนางปรากฏกายสูงตระหง่านและดวงตาดำลูกโชนจับจ้องเขาไม่ว่างตา

เดสดินกลืนน้ำลายอย่างระมัดระวัง ภาพที่เห็นไม่มีทางเป็นจริงไปได้

ภาพมายาชะงักตัวมาใกล้ขึ้นขณะเดสดินพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เห็น เห็นชัดว่านี่คือภาพลวงตา เหมือนที่เกิดขึ้นเพราะกินเห็ดบางชนิด เห็นชัดว่าจิตใจที่ไม่เคยคิดเรื่องเหลวไหลของเขาเพื่อเจอไปเสียแล้ว ใบปาลิกลับนำขนหัวลุกแห่งนี้

“เจ้า!” เงานั้นแผดเสียง

เดสดินสะดุ้งเฮือก ตกใจเพราะเสียงดังสนั่นของนาง

เท่าที่เขารู้ ภาพมายาจากเห็ดพิษนี่งีบไป

แต่เขาไม่ใช่คนเดียวที่ได้ยินเสียงตะโกนของภาพมายา ม้าที่ใช้ซึ่งปกติสมัครใจเดินตามคำสั่งอีกตัวหนึ่ง ส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ กระตุกบังเหียนอย่างแรง จนกระซางสายหนังหลุดจากมือเดสดินที่ตะลึงงัน แล้ววิ่งเตลิดเข้าไปในป่า

เจ้าม้าขี้ตื่นเฮงชวย! เสบียงของเขาคืออยู่ในขามติดอานม้าตัวนั้นเสียด้วย! ความเป็นจริงที่สำคัญยิ่งทำให้เดสดินเลิกคิดเรื่องเหลวไหลเพื่อเจอ เขาหันไปหาภาพมายาที่เป็นต้นเหตุแห่งเคราะห์ร้ายของเขาอย่างเดือดดาล

“เจ้าทำให้ม้าตัวหนึ่งของข้าตื่น หินเข้าป่าไปแล้ว ตอนนี้เสบียงของข้าก็พลอยหายไปด้วย! เจ้าจะจัดการยังไงกับเรื่องร้ายแรงที่เจ้าก่อขึ้น”

“ข้ารี” นางพูดเสียงแผ่วเบา เสดดินตัวสั่นสะท้านขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ
นางปีศาจคนนั้นชะเง้อกตัวโผล่เข้ามาจับปล้น เสดดินเห็นพื้น
แหลมคมแลดูร้ายแถมตา

เมื่อก็เขาน่าจะใช้คำถามที่สุภาพกว่านั้นกระมัง
เสดดินได้กลิ่นหญ้าฝรั่น อบเชย กานพลู และไขปลาวาฬจนเต็ม
จมูก ขณะกลุ่มควีนสีดำของนางโอบล้อมตัวเขา เขาพยายามหาเหตุผลมา
อธิบายเรื่องกลิ่นที่ไม่เคยปรากฏในป่าแถบทางเหนือ แต่ก็นึกไม่ออก

เสดดินแน่ใจขึ้นมาทันทีว่า การเสียม้าที่โซ่โซ่ไปเป็นปัญหาที่เล็ก
น้อยที่สุด เมื่อเทียบกับสิ่งที่ตัวเองกำลังเผชิญอยู่

“บอกชื่อของเจ้ามา เจ้ามนุษย์!” นางคำราม

“เสดดิน เดอ ลาแมร์” เขาตอบก่อนจะหัน निकสงสัยว่าเป็นการ
กระทำที่ฉลาดหรือไม่ แล้วก็ต้องตกใจที่พบว่าเสียงพูดของตัวเอง ฟังแล้ว
ห่างไกลจากน้ำเสียงห้าวหาญตามปกติ

“อย่างนั้น เจ้า...เสดดิน เดอ ลาแมร์ก็ซ้ำเดิมให้ข้าต้องทิ้งปราสาท
อันเป็นที่รัก มาอยู่ในสถานพำนักร้างเปล่าแห่งนี้ พวกมนุษย์เดินดินก็ยัง
งี่แง่งะ ชอบทำให้เรื่องมันยากยุ่ง ยิ่งกว่าที่เป็นอยู่แล้วเสมอ!”

นางปีศาจถ่มน้ำลายปริ๊ด!

พลัน! พื้นดินทางซ้ายของเสดดินจุดที่กระสุนน้ำลายตกใส่ ก็เดือด
หลอมละลายเสียงดังฉ่า

เขาสะดุ้งตกใจ ขณะไอน้ำลอยขึ้นเป็นกลุ่มจากจุดนั้น

เขาไม่ควรกินเนยแข็งเก่าชิ้นนั้นตอนเที่ยงเลย เขาหาเหตุผลมา
อ้างกับตัวเองอย่างร้อนรน เนยแข็งก้อนนั้นเสียแล้วแน่นอน ตอนนั้นเขา
ก็สงสัยอยู่แล้วใช่ว่าว่ามันเสีย

เสดดินขยับถอยห่างมาอีกนิดจากภาพที่เห็นเพราะอาการท้องเฟ้อ

ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า ผู้กล้ามักจะเป็นคนระมัดระวังตัวนี่นะ
แต่ก่อนที่เขาจะไปได้ไกล ภูติตนนั้นก็กางแขนออกกว้าง เปลี่ยน
เสียงร้องดังสนั่นน่าสะพึงกลัว

กลุ่มควันยังพวยพุ่งจากขวด เดือดพล่านใต้ร่างนาง

“เราขอสาปแช่งเจ้า! เดสดิน เดอ ลาแมร์!” นางร้องเสียงแหลม ยก
นิ้วชี้ตรงมาที่เขา แวວเดือดดาลในดวงตานาง ทำให้เขายืนตัวสั่นเทา ถึงจะ
เคยเผชิญทุกสิ่งทุกอย่างมาแล้วในอดีต “มนุษย์เดินดินเป็นต้นเหตุให้ข้าต้อง
ระทมทุกข์ และเจ้าจะต้องทุกข์ทรมานกับความปล้นปล้อนของพวกเขา!”

คำพูดนั้นฟังดูไม่ค่อยดีเท่าไร แต่เดสดินไม่มีเวลาจะครุ่นคิดถึง
ถ้อยคำของนาง

กลุ่มควันดำมืดเริ่มหมุนตัวเหมือนพายุ ทอฝุ่นและใบไม้ให้ลอย
ขึ้นและกระจายไปทุกทิศทุกทาง เสื้อคลุมสีดำของเดสดินตัวครอบตัว
ชายเสื้อฟาดสีข้างเจ้าเมพิช และผมสีน้ำตาลเข้มของเขาโดนลมพัดมาปรก
หน้าผาก บังสายตา

เดสดินคว้าเสื้อคลุมเอาไว้ หลับตา และยกแขนขึ้นป้องกันตัวจาก
การโจมตีที่ไม่คาดคิด เขาขดตัวเบียดม้าศึกซึ่งพันลมออกจุมูกอย่างขุ่นเคือง
และก้มหัวลง เดสดินเกือบจะแน่ใจว่าเสื้อผ้าทุกชิ้นที่สวมใส่คงโดนลมฉีก
ขาด เขาไม่กล้าคิดว่าเนยแข็งจะทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้ได้

และแล้วลมแรงจัดก็หยุดนิ่งไปจับปล้นทันทีเหมือนตอนที่เกิดขึ้น
เดสดินได้ยินเสียงนกร้องเพลง อธิบายไม่ได้ว่าทำไมถึงได้ยินยังงั้น
อยู่ดี ๆ เสื้อผ้าที่สวมก็ร้อนอบอวลไป รู้สึกว่าแสงอาทิตย์แผดลง
มาส่องหมวกเหล็กของเขาจนร้อน เดสดินลดแขนลง และกะพริบตาด้วยความ
ตื่นตะลึงกับภาพที่เห็นตรงหน้า...

ตัวเขากำลังยืนอยู่ในสวน แวดล้อมไปด้วยกลิ่นหอมหวานและ

ดอกไม้ต่างแดน ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่แสงแดดสีทองก็สาดส่องบนดอกไม้รอบตัวเขา เสียงบินหึ่ง ๆ ของแมลงสร้างบรรยากาศให้มีชีวิตชีวา มองไม่เห็นป่าอ้าววังในฤดูใบไม้ร่วง ที่ตัวเขาเพิ่งข้ามผ่านเมื่อไม่กี่อึดใจก่อน

เนยแข็งชิ้นนั้นทำให้เขาเพ้อเจ้อไปแล้วจริง ๆ

สวนแห่งนี้ล้อมรอบด้วยกำแพงสูงทำจากหินสีขาวไม่คันตา เรียงพอดีกันอย่างมีศิลปะและเปล่งประกายสีเงินท่ามกลางแสงอาทิตย์ ปราสาทเดี่ยวหลังหนึ่งทอดตัวอยู่ทางด้านหลังของเขา สระน้ำยาวไปด้วยกระเบื้องสีน้ำเงินนำสายตาให้มองตรงไปยังประตู และกลิ่นอาหารตะวันตกลอยมาเข้าจมูกเขา

เดสดินกะพริบตา แต่ภาพลวงตายังคงอยู่ไม่ยอมไปไหน

เหมือนกับปีศาจที่อยู่ตรงหน้าเขา นางเคาะปลายเท้าและยกมือขึ้นกดดอก แม้มปากแน่นเห็นชัดว่าไม่พอใจ

จริงอยู่การรุกรานที่เลวร้ายที่สุดคือการตั้งรับที่แข็งแกร่ง เดสดินยืนปักหลัก เท้าสวมรองเท้าบูทเหยียบย่ำบนพื้นประจันหน้ากับนางภูติตนนั้นตรง ๆ

“ปีเล่นกลอะไรกัน” เขาถาม “ข้าขอยืนยันให้เจ้าพาข้ากลับไปที่ป่าเดิม และคืนม้าที่ใช้ขี่มาให้ข้า”

นางเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “อย่าเข้าใจผิด มนุษย์ ปราสาทของข้าเป็นของจริงเหมือนตัวเจ้านั่นแหละ”

เดสดินมองสภาพแวดล้อมอย่างคลั่งใจ สวนดอกไม้แห่งนี้ดูเหมือนจริงพอสมควร เขาถอดหมวกเหล็กและถุงมือออก ดมกลิ่นดอกไม้จับใบของพุ่มไม้และพบว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ แมลงชนิดหนึ่งที่เขาไม่รู้จักบินเอื่อย ๆ ตามใบไม้ของพุ่มไม้ เขาจึงยกมือขึ้นสัมผัสมัน

แมลงต่อยเขา เดสดินสับถรีบกระโดดดอยหลัง สะบัดแมลงตัวนั้นจากมือ

เขามองนางปิศาจอย่างระงัวตัว “เราอยู่ที่ไหน เจ้าทำอะไรลงไป”

“เจ้าอยู่ที่เดิมของเจ้าก่อนหน้านี้มันแหละ” นางสูดจุก “วังของข้าต่างหากที่ย้ายมาที่นี่ เพื่อลบล้างคำสาปที่มีต่อข้าให้หมดไป ข้าหวังว่าเจ้าคงสนใจกับสิ่งที่เจ้าทำลงไปนะ”

หมาป่าหอนอยู่ไกล ๆ เสียงหอนดังข้ามกำแพงมาสนับสนุนคำกล่าวอ้างของนาง นางทำตัวสั่นขนลุก กวาดตามองรอบ ๆ ด้วยความรังเกียจ เสดดินรีบคิด ไม่มีหมาป่าในดินแดนตะวันออกซึ่งดูเหมือนว่าจะเป็นแหล่งกำเนิดของวังนี้ และเขาเพิ่งได้ยินเสียงหมาป่าในป่า ก่อนจะเปิดขวดสักครู่

เรื่องที่นางกล่าวอ้างเป็นความจริงได้บ้างไหมนะ

ไม่มีทาง! ไร้สาระที่สุด! ต้องเป็นเรื่องเล่ห์กลตบตาแน่นอน เขาต้องคิดให้ออกกว่าตบตากันได้ยังไง

“ข้าทำอะไรลงไป” เสดดินทำหน้าบึ้งอย่างไม่เชื่อ “ข้าไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

นางปิศาจมองเขาด้วยสายตาเย็นชา “เป็นการกระทำของเจ้านั่นแหละ” นางกวาด “เจ้าคิดหรือว่าข้าจะเลือกสถานที่หนุ่อย่างนี้เป็นที่ตั้งวังของข้า” นางทำตัวสั่นและจ้องเขาด้วยสายตาปรักปรำ “เจ้าคือผู้เปิดขวดและข้าเป็นหนี้บุญคุณเจ้าที่ปลดปล่อยข้าออกมา”

“แต่ดูเหมือนเจ้าไม่ค่อยพอใจ” เขาได้ตอบ “เจ้าได้เป็นอิสระจากที่คุมขัง ต้องถือว่าไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ นะ”

“ข้าคงโล่งใจ ถ้าข้าไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนสูงเช่นนี้! ใครบ้างจะดีใจที่ต้องมอบสมบัติล้ำค่าที่สุดให้กับมนุษย์กระจองอกง่อย”

คำพูดนั้นดูเหมือนเสดดิน จนเริ่มนึกจน มนุษย์กระจองอกง่อยริ “ข้าไม่ได้ขออะไรเจ้าเลยนะ!”

นางปีศาจดำทอเขาอย่างโกรธแค้น “สิ่งที่เจ้าต้องการไม่สำคัญหรอก! เชื้อข้าเถอะ มนุษย์ ถ้าข้าทรยศภาระหน้าที่ของข้าได้ละก็ ข้าจะทำแบบ เพราะไม่มีใครคู่ควรได้รับของขวัญเช่นนี้ ยิ่งมนุษย์เดินดินเยี่ยงเจ้า ยิ่งไม่คู่ควร!” นางยึดตัวตรง ยกมือขึ้นกดดอกอีกครั้ง จ้องมองเขาตาเขม็ง “แต่คำสาปสั่งให้ข้ามอบวังศิวาขาวของข้าให้ใครก็ตามที่ปล่อยข้าจากที่คุมขัง แม้แต่แม่มดในขวดก็ต้องยึดมั่นในหลักเกณฑ์ของเกียรตินิยศ”

แม่มดเธอจะ

นางสะบัดผมขณะมองรอบตัว “แต่ไม่มีตรงไหนพูดไว้ว่า ข้าต้องทำด้วยความเต็มใจ”

นางจะมอบปราสาทหลังนี้ให้เขาเธอจะ เดสดินพันลมออกจุมูกอย่างไม่เชื่อ อะไรที่ตีเกินไปมักไม่เป็นจริง

ปีเล่นกลแหง ๆ อธิบายไม่ได้ก็จริง แต่ยังไ้ก็เป็นแค่เล่นกล

เขามองออกว่านี่เป็นกลอุบายที่มีเจตนาแย่งสมบัติที่เขาครอบครอง ต้องใช้สิ ม้าที่ใช้ขี่ก็หายไปแล้ว และไปพร้อมกับเสบียงจำนวนมาก เดสดินหรีดาลงและจ้องเขม็งมองเงาร่างที่ระบุไม่ได้ว่า นางเป็นอะไ่กับแน่ตรงหน้า

เขาเคยได้ยินเรื่องเล่าแปลกประหลาดเกี่ยวกับพิชบางอย่างในดินแดนตะวันออกไกลโพ้น บางทีเนยแข็งก้อนนั้นอาจไม่เสีย แต่มีคินป้ายส่วนผสมบางอย่าง เจตนาให้เขาสับสนแล้วเกิดเห็นภาพหลอนขึ้น ใช่แล้ว... สงสัยจะเป็นอย่างนั้น

เดสดินจับสายบังเหียนเจ้าเมพิซไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย

เขาไม่มีวันยอมให้ใคร เอาสิ่งที่ป็นของเขาไปจากเขาได้ง่าย ๆ

“เจ้าจะไม่ยกสิ่งใดให้ข้าหรอก” เดสดินเถียง “ก็แค่อุบายหลอกให้ตายใจเท่านั้นเอง”

ดวงตาของนังแม่มดร้ายลูกโหลง “อุบายหลอกรี้ เจ้าไม่ยอมรับของขวัญชั้นเลิศของข้ารี้เง” นางพูดเสียงสั่นเทาด้วยความโกรธ แต่เดสดินไม่หวั่นไหว

“ข้าไม่ต้องการคาถาและเวทมนตร์ของเจ้า” เขาได้กลับ “เอาม้าของข้าคืนมา ปล่อยให้ข้าเดินทางต่อไปเถื่อน่า”

“ไม่ต้องการอะไร” แม่มดร้ายเย้ยหยัน เสียดสี หม่าปาอีกตัวส่งเสียงหอนมาจากในกำแพงหินขาว

ดวงตานางแม่มดวาววับขึ้นมาทันที เดสดินเสียวสันหลังวูบ นึกกลัวขึ้นมา จนก้าวถอยหลังก่อนจะหันห้ามตัวเอง

เจานังแม่มดร้ายไล่ตามเขาด้วยความเร็วดุจสายฟ้า ใบหน้านางขยายเต็มตาเดสดิน และเมื่อนางยิ้ม เขาเห็นว่าฟันของนางเป็นทองเหลืองแหลมคม

“อีกไม่นานเจ้าอาจจะเห็นความจำเป็นของคาถาและเวทมนตร์...” นางขู่พ้อด้วยท่าทางมุ่งมั่น ชนิดที่ทำให้เดสดินสะท้าน “ข้าเตือนเจ้าแล้วว่า ข้าจะแก้แค้นพวกมดน้อย”

และแล้วนางก็ยึดตัวสูงขึ้น และโบกมือทั้งสองข้าง ชูขึ้นฟ้า ขนาดเงาร่างของนางที่ใหญ่โตขึ้น ทำให้ทั้งเดสดินและหม่าตีกสีดำ ถอยหลังหนีอย่างระมัดระวัง

เดสดินสงสัยว่าเขากับม้าจะไปถึงประตูหรือไม่ ระหว่างที่นางเบนความสนใจไปทางอื่น

“เดสดิน เดอลาแมร์” นางแผดเสียง ฟันดินสั่นสะเทือนตามคำพูดของนาง “ในเมื่อเจ้าไม่สำนึกบุญคุณที่ข้ามอบของขวัญให้ ก็จงรับคำสาปนี้ไป เจ้าจงเป็นหม่าปาไปตลอดชีวิต!”

นังแม่มดร้ายยิ้มด้วยความสะใจ อ้ามहित

หมาป่า!

ถึงแม้เขาจะมั่นใจว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แต่เดสดินก็รอคอยอย่างร้อนใจอยู่ชั่วครู่ กวาดตามองตัวท้วอย่างตั้งตาคอย

เมื่อไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง เขาจึงกล้ำโล่งใจ และเมื่อโล่งใจแล้วก็แสดงกิริยาดูหมิ่นตามมาอย่างรวดเร็ว เขาเฝ้าชะมัดที่เชื่อคำพูดของนาง!

“หมาป่ารี” เขาถามอย่างแคลงใจ

แม้มดร้ายหรือตาลง “เจ้าไม่เชื่อข้ามันสิ”

เดสดินชักไหล่ด้วยท่าทางองอาจเพราะหายกลัวแล้ว “ข้าเป็นคนทีเชื่อในสิ่งที่เห็น และข้าเห็นแล้วว่าไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ข้าสงสัยว่าเจ้าและที่นี่...” เขาฉายมือไปทางวังศิลาขาว “คือสิ่งที่เดือนจำเริญแข็งที่ข้ากินไปเมื่อตอนเที่ยงมันเสียแล้ว”

“เนยแข็งรี” แม้มดร้ายแผดเสียงคำราม เดสดินสะดุ้งด้วยความประหลาดใจ แม้แต่เจ้าเมพิซเองก็ยิ่งเบิกตากว้าง “เนยแข็ง เจ้าคิดว่าการปรากฏตัวของข้าเป็นเพราะเนยแข็งรี”

ดวงตานางเปลี่ยนประกายวาววับ ฐู่ ๆ ทองฟ้าใสกระจ่างก็มีเมฆดำมาบดบังในทันที ฟาร์องค์กระหึ่มอยู่เหนือศีรษะ สายฟ้าฟาดเปรี้ยงอยู่ไกลลิบ ๆ และพื้นดินใต้เท้าเดสดินไหวโยกไม่หยุด ม้าศึกสีดำก้าวไปข้าง ๆ ด้วยท่าทางตื่นกลัว ที่น่าจะเป็นอาการของม้าที่ใช้ขี่ล่ารองตัวที่หายไปมาก

“ข้าเป็นมากกว่าเนยแข็งกระจอกงอแง และไม่นานเกินรอ เจ้าจะได้ประจักษ์กับตา!”

“สงสัยข้าน่าจะมีไหวพริบมากกว่านี้” เดสดินพึมพำเสียงแผ่ว เจ้าเมพิซไม่สนใจเจ้านาย นั่งแม่มดก็ขยายตัวสูงขึ้นเท่าภูเขาต่อหน้าทั้งคนและม้า เดสดินอดหวาดหวั่นจากคำประกาศของนางไม่ได้

เชื่อว่าเนยแข็งกำลังแสดงฤทธิ์แห่ง ๆ

เนยแข็ง เดสดินย้าคำนั้นเหมือนห้องบพทวด แต่ขณะที่มองกลุ่มควันที่เป็นลางหายนະขายใหญ่ขึ้น ความมั่นใจของเขาก็อ้อย ๆ หมดไป

เมื่อนั่งแม่มดเอ๋ยขึ้นอีกครั้ง เสียงของนางทำให้พื้นดินสั่นสะเทือน ต้นไม้โยกไหวจากลมหายใจรุนแรงของนาง ดอกไม้เหุบกลับด้านพายุทันควัน

“พลังอำนาจใดได้พื้นหล้า จงฟังคำข้าและเชื่อฟังคำสาปแห่งข้า สอนมนุษย์ผู้นี้ให้เคารพอำนาจของข้าให้เขาต้องวนเวียนอยู่แถวนี้ ลงโทษให้เขาเห่าหอนและเฟ่นฟ่านอยู่ไกล ๆ สถานที่นี้จะเป็นเครื่องเตือนใจให้เขาอาศัยคิดถึงทุกสิ่งที่เขารัก จะดำเนินชีวิตเสี่ยงมนุษย์ต่อไปนั้นอย่าหวัง แต่เขาจะยังคงจำไปชั่วนิรันดร์ ผู้ใดที่ข้ามเข้าเขตนี้เป็นคนแรกจงรับเคราะห์ ต้องแต่งงานกับเขาเป็นมันเหมาะ แม้เขาต้องคำสาปอยู่ และคนใดที่เขาเผยความลับให้ล่วงรู้ จะเป็นผู้นำนักฆ่ามาสู่เขา”

สายลมฉีกกระชากเสื้อคลุมของเดสดินขณะที่เสียงของนังแม่มดร้ายเจียบลง

เมื่อลิ้มคาชิม เดสดินก็อยู่นอกกำแพงเรียบสีขาว ป่าเจียบสังกัดล้อมรอบตัวเขาอีกครั้ง หิมะตกลงมาหนาที่บรอบตัว ไม่มีวีแววของแม่มด แม้ว่าฤดูหนาวได้มาถึงแล้วอย่างรุนแรง

“ขอให้เจ้าไร้ความสุขอย่างที่ข้าเคยเป็นมา มนุษย์!” เสียงนังแม่มดดังก้องมาจากทุกด้าน แม้ว่านางจะหายลับตาไปแล้ว เดสดินหมุนตัวไปรอบ ๆ แต่เขาอยู่ตามลำพัง

“พลบค่ำเมื่อไหร่คอยดูความเปลี่ยนแปลงของเจ้าก็แล้วกัน” เสียงหัวเราะข่มขู่ของนางดังก้องป่า มาจากทุกทิศทุกทางและไม่รู้ที่มา

เดสดินตัวสั่นสะท้าน บอกตัวเองว่าที่เขารู้สึกเป็นแค่คุณหมุมิเปลี่ยนแปลงอย่างไม่คาดคิดเท่านั้น ท้องฟ้ามืดลง แต่เขาไม่ยอมให้ตัวเอง

กัลเวลากลางคืน

“เป็นเพราะเนยแข็ง” เขาบอกกับเจ้าเมพิซเรียบ ๆ แต่ถึงแม้จะพูดกับม้าศึก แต่เขาก็รู้ว่าที่พูดไปนั้นตั้งใจจะเรียกความมั่นใจให้ตัวเองมากกว่า

“ภาพหลอนไม่มีแล้ว” เขาพูดต่อด้วยความมั่นใจที่ตัวเองแทบไม่รู้สึก “เราอยู่ในป่าเหมือนก่อนหน้านี้ แบบที่เราอยู่มาตลอดนั่นแหละ ไม่ประหลาดเลยสักนิด ที่ข้าไม่เห็นกำแพงวังขาวแห่งนี้ เพราะมันขาวเท่ากับหิมะที่กำลังตกลงมา”

เดสดินโบกมืออย่างไม่แยแส จงใจมองข้ามความจริงที่ว่าก่อนหน้านี้ไม่มีหิมะตก “มีเหตุผลที่สุดแล้ว” เขาสรุปอย่างตึงตัง

เจ้าเมพิซชำเลื่องมองอัศวิน เจ้านายของม้าด้วยสายตาที่คงส่อแววคลางแคลงใจ ถ้าหากเป็นสายดาของคนที่เขาจะเป็นศัตรู

จากนั้นม้าก็จ้องเขม็งตรงที่ว่างด้านหลังเดสดิน เจ้าเมพิซพ่นลมออกจุมูก สะบัดหัวไปมา

ความรู้สึกคันแปลก ๆ ทำให้เดสดินกลัวสิ่งที่เขาอาจจะเห็น เขาหันไปแล้วก็เห็นหางสีเทาเงินนวลหนึ่ง...

เดสดินเอี้ยวตัว หางนั้นก็กระดิกอย่างร่าเริงพันสายดา ขณะที่เขาหมุนตัวเป็นวงแคบยิ่งขึ้น พยายามเพ่งดูหางให้ถนัดตา

“ไม่! เป็นไปไม่ได้!”

เขาคว่าหาง ดาเบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนก เมื่อรู้สึกถึงแรงดึงที่ตอบมา หางในกำมือของเขาขยับและติดกับตัวเขาอย่างแน่นหนามาก แต่แถมด้วยขนหนาสีเงินเป็นพวงสวยงาม ที่ตรงปลายจางเป็นสีขาว

เหมือนหางของหมาป่าไม่มีผิด!

ก่อนที่เขาจะเปล่งเสียงอีกครั้ง เจ้าเมพิซก็ร้องเตือน

เดสดินหมุนตัวไปเห็นขวิดไบนั่นกำลังอยู่บนพื้น ดูเหมือนจะกำลัง

ตามใจของมันเอง เขากะโดดถอยหลังไปชนกำแพงวัง

เดสดินรู้ว่าเขาคควรแผ่นหินี้ แต่เขาละสายตาจากขวิดไม่ได้ ตอนแรกมันกลิ้งมาทางนี้แล้วก็กลิ้งไปทางอื่น ทั้งรอยทางไวนั้นหิมะที่กำลังตกหนา หันได้นั้นเสียงพูดก็ดังถึงหูเดสดิน

“ไอ้ขวิดบ้าปี้! จริง ๆ นะ คิดว่าไม่ต้องอยู่กับแม่นั้นแล้วคงจะโชคดีปลอดโปร่งโล่งใจจริง ๆ ที่ไหนได้! ไอ้ขวิดชั่วร้ายใบนี้ยังต้องมาคิดขวางให้ข้าออกยากออกเย็นอีก สงสัยรอคอยให้ใครมาช่วยนานหลายร้อยปีเกินไป สะโปกเลยใหญ่ขึ้นมั่งเนี่ย ไสย...จริง ๆ นะ...”

เดสดินเบิกตากว้าง เจ้าเมพิซกระดิกหูเมื่อได้ยินเสียงพูดของสตรีแหลมปรี๊ด บ่นต่อมาอีก

“โอ! ข้าไม่เคยคิดเลยว่าข้ากินเข้าไปมากขนาดนั้น นางกินมากกว่าข้าตั้งสองเท่า ดีไม่ดีมากกว่านั้นอีก สงสัยเจ้าความพยายามมาดร้าย คงไปเผาผลาญทำให้นานไปรูปร่างเลยดีขึ้น ถ้ามันเป็นจริงละก็ น่าเศร้าที่สุดในโลกเลยเชียรว! ต้องใช้แบบนี้แน่ ๆ เลย”

ยังมีแม่มดอีกคนติดขลุ่ยลึกลงอยู่ในขวิด ออกมาไม่ได้หรอกเนี่ย!

วันนี้เดสดินเฝ้ามระอาอยู่กับพวกแม่มดและความงุ่นง่านของพวกนางเต็มทีแล้ว

“ไปให้พ้น!” เขาตวาดลั่น “ไปกวนคนอื่นโน่น แต่อย่ามายุ่งกับข้า! ข้าเจอกับพวกแม่มด และคำสาปของพวกนางมากพอแล้ว!”

เสียงพูดที่มาจากในขวิดเงียบกริบ...

แต่เดสดินตั้งใจจะอยู่ห่าง ๆ จากขวิดชั่วร้ายให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เขาเตะขวิดสีดำเต็มแรงจนมันปลิวหรือแหวกอากาศ

ขวิดไปไม่ไกลเท่าที่เดสดินหวังไว้ ก่อนที่มันจะกระดอนบนหิมะที่เพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว เสียงแหลมอู้อี้ทำให้เดสดินเฝ้ามดว่าอาบมัว ไม่

ว่าจะมีหางงอกออกมาหรือไม่ก็เถอะ

เขาไม่คิดจะอยู่รอดดูเหมือนคนใจเฝ้าหรือกว่า แม่มดตนนี้จะทำยัง
ใจต่อไป

กลุ่มควันสีชมพูมันตัวออกจากปากขวด ทำให้อากาศรอบตัว
เดสดินและมดก็มีแสงสว่างอ่อน ๆ ที่ทำให้มันถึงแสงแรกของรุ่งอรุณ

เอ...ไม่ค่อยน่ากลัวนะ

เดสดินรีรอถึงแม้ตั้งใจแล้วว่าจะไป แต่ความอยากรู้เลยทำให้
เหลียวหลังกลับมามอง

“ค่อยยังชั่ว ไข่แล้ว ดีขึ้นเยอะเลยจริง ๆ นะ” เสียงสตรีนางนั้น
ประกาศ “มีเนื้อที่ให้เหยียดแข้งเหยียดขาบ้าง ช่วงสบายเสียนี้กระไร”

แสงสว่างเรืองรองแผ่สูงและกว้าง กระจายไปล้อมรอบผืนป่าทั้ง
หมดที่อยู่รอบตัว ก่อนจะม้วนตัวกลับไปเป็นลูกกลม ๆ กลุ่มควันปล่อย
แสงสีเงินยวงประหลาดออกมา แด่ตัดจากวงแสงไป ท้องฟ้ายังคงมืดลง
อย่างต่อเนื่อง

อัศวินและมดก็มองสับสนตากันอย่างสงสัย จนกระทั่งเสียงกังวาน
ดังเปรี้ยงดังความสนใจของทั้งสองกลับมาที่กลุ่มควัน

ผู้หญิงเจ้าเนื้อ หน้าตาธรรมดาที่สุด ไม่นับว่าอายุเท่าไหร่นั่งอยู่
บนขวดที่พลิกขึ้น นางยิ้มให้เดสดินอย่างแจ่มใสไร้เงา และยกมือหนึ่งขึ้น
เท้ากาง

ไม่แน... นางอาจไม่ธรรมดาเท่าไหรก็ได้ เพราะเครื่องแต่งกาย
ผสมผสานกันแปลกประหลาด นางสวมกางเกงบางใส รองเท้าหนังปลาย
งอนที่แพะหลายในหมู่สัตว์ทางแถบดินแดนตะวันออกไกล ทับด้วยเสื้อ
คลุมคอสูงปักกลดลายมากมายอย่างที่เดสดินไม่เคยเห็น ผมนางเป็นสีดำ
ถักเป็นเปียหนาสองเส้น นางสวมหมวกขนสัตว์ทรงกลมที่ตกแต่งด้วยตุ้ม

ชนสัตรีสีแดงห้อยจากขอบหมวก ที่แกว่งตุ้ติงเวลานางขยับตัว ดาบใบมีดใหญ่เหมือนกับของเดสดินห้อยอยู่ข้างตัว

นางเขม้นมองตอบเขาที่จ้องมองด้วยความอยากรู้อยู่ชั่วครู่ ก่อนที่จะก้มลงมองดูตัวเองอย่างกะทันหัน รวากับว่านางไม่รู้ตัวว่าสวมใส่อะไรอยู่ “อ้อ ย้ายตาย” นางพูดเสียงแผ่ว และยกมือขึ้นปิดปาก

แสงวูบวาบทำให้เดสดินตาพร่า มองไม่เห็นไปชั่วขณะ เขากะพริบตา และในช่วงเวลาอันสั้นเหลือเชื่อ เครื่องแต่งกายของสตรีผู้นั้นก็เปลี่ยนไป

เวลานี้นางสวมชุดกระโปรงสีน้ำเงินเข้ารูปทับเสื้อตัวหลวมสีขาว และเสื้อคลุมบุชนสัตรีที่ยาวจรดรองเท้านู้ท นางดูเหมือนสตรีสูงศักดิ์ที่เดสดินอาจจะเคยเห็นมาก่อน ยกเว้นหมวกชนสัตรีหน้าตาประหลาดที่นางยังสวมอยู่

นางแตะหมวกและยิ้มอย่างมั่นใจให้เดสดินที่ปรายตามอง “มันอุ่นนี่นะ” นางบอกเขา นางมีเสน่ห์แบบเด็กสาว แต่อย่างไรเสียเขาก็ยังคงหวาดระแวงไม่เปลี่ยนแปลง

“เป็นแม่ मदอกคนละสี ไช้ไหม” เขาถาม

นางกะพริบตาปริบ ๆ ประหลาดใจกับน้ำเสียงไม่เป็นมิตรของเขา

“ไช้ ข้าเป็นแม่ मद และขอบอกว่ามารยาทของเจ้ากระด้าง หัวเหวี่ยงมากทีเดียว”

“ท่าทางของข้าเทียบไม่ติดกับแม่ मदคนสุดท้ายที่ข้าพบ” เดสดินประกาศ เขาหรี่ตาลงจ้องนางตาเขม้นด้วยความไม่ไวใจ “เจ้าอยู่กันในช่วงนั้นที่ตึนนะ”

นางท่าทางตกใจเมื่อได้ยินคำถามของเขา “ไม่มากกว่าสองหรือกเดชะบุญ เพราะแค่เจอนางคนเดียว ข้าก็เอียนพอแล้ว” นางกลอกตา “ข้าบอกเจ้าได้อย่างมั่นใจมากเลยว่า เวลาหลายศตวรรษกว่าจะผ่านไปมันช่าง

นานแสนนานกว่าที่คนเราคิด”

เดสดินสงสัยว่าเขาได้ยื่นที่นางพูดมาถูกหรือเปล่า แต่แล้วนางก็คุย
จ้ออย่างร่าเริง

“ขอบอกเลยว่า ข้าโง่งนอกเหลือเกินที่ได้รับการปลดปล่อยเป็น
อิสระซะที ข้าควรจะให้พระเจ้าสักข้อด้วยซ้ำ” นางขมวดคิ้วและเอานิ้วหนึ่ง
เคาะริมฝีปาก “มันใช้อย่างนี้หรือเปล่าน้อ” นางรำพึงกับตัวเอง “พรหนึ่งข้อ
หรือว่าสามข้อกันแน่...ชักเลือน ๆ” นางเหลือบตามองเดสดิน “เราต้องทำ
ตามกฎหมายนะ”

แม้มดตบสูตรทำยาก็พูดแบบนี้เหมือนกัน ก่อนนางจะแก้แค้น
มนุษย์เอาจับเดสดิน เห็นชัดว่าถึงเวลาต้องรีบแผ่นแล้ว

“ช่างเถอะ” เขาริบทุด “ขอบใจล่ะ แต่ข้าไม่ต้องการของขวัญใด ๆ
จากพวกแม่มดอีก” ถอยกรูดไปหลายก้าว และเชื้อมือคว่ำอานม้าอีกครั้ง
เขาจะขืนม้าเข้าไปโดยนางยับยั้งไม่ทันได้ไหม ลองดูก็ไม่ใช่เสียหายแน่นอน

“โอ แต่ข้าขอยืนยันเป็นมั่นเหมาะว่าต้องให้...”

“ไม่ต้อง เก็บไว้ให้คนอื่นเป็นดีที่สุด ข้าขอตัวละนะ” เดสดินหันหลัง
อย่างสง่างามและก้าวเท้าหนึ่งสอดเข้าไปในโกลน เสียงแม่มดร่างท้วมจู้ปาก
เบา ๆ ...จู้...จู้

“โอ นางเก่งนะ ว่าไหม” นางวิจารณ์อย่างชื่นชม

เดสดินรู้ทันทีว่าแม่มดคนนี้เห็นทางของเขาแล้ว ต้นคอเขาร้อน
ผ่าวด้วยความอับอาย บางสิ่งทำให้ปลายนิ้วเขาเจ็บแปลบก่อนที่จะทัน
ได้เอ่ยปาก เมื่อเหลือบตามองก็เห็นว่าเล็บเขาเปลี่ยนเป็นสีดำ

เหมือนกรงเล็บสัตว์!

ความตื่นตระหนกทำให้ชายหนุ่มหันขวับกลับไปหาแม่มดคนที่
สอง เพราะไม่มีทางเลือกอื่น

เขากำลังจะกลายร่างเป็นหมาป่า! ต่อหน้าต่อตาเขาเองด้วย!

“เจ้าพูดว่าให้ข้าขอพรได้ใช่ไหม” เขาถาม นางพยักหน้าอย่างอ่อนหวาน “เจ้าแก้คำสาปของนางได้ไหม”

“แก้คำสาปอะไร” นางผละด้วยความตกใจ สายหน้าดึก “ไม่มีใครแก้ อะไรได้หรอก ไม่ใช่วิธีที่เราทำกัน”

“งั้นเจ้าช่วยข้าไม่ได้ละสิ”

แม้มดท่าทางใจดีขยับนั่งตัวตรง “ข้าไม่ได้พูดอย่างนั้นสักหน่อย” นางยืนยิ้มอย่างภาคภูมิใจ “ข้าจะช่วยเจ้า แม้ว่าเจ้าจะมีมารยาทไม่เอาไหนก็ตาม เพราะข้าคิดว่านางหยาบคายที่สาปผู้ปลดปล่อยนาง รู้ไหม เราเคยหวังกันว่าเวลาจะรักษานิสัยอาภัพยาบาทของนาง แต่ดูเหมือนยิ่งนานไป นางกลับยิ่งคิดแค้นหนักขึ้นไปอีก”

นางถอนใจ แล้วจ้องหน้าเดสดินตาเขม็ง “และข้าได้รับการสั่งสอนเสมอมาว่าไม่มีข้ออ้างให้ทำตัวหยาบคายได้ ไม่ว่ากรณีใด ๆ ก็ตาม”

เดสดินหลบตาอย่างรู้สึกผิด เพราะรู้ว่าการพบปะครั้งนี้ เขาทำตัวไร้มารยาทอย่างแสนยานุภาพ ถึงแม้จะมีเหตุที่ควรลดหย่อนผ่อนโทษ

ลมพัดกระพือหางใหม่ของเขาราวกับจะเตือนให้นึกถึงปัญหาที่กำลังเจอ

“ส่วนข้าเอง...” นางพูดต่ออย่างจริงจัง “ก็ขึ้นชอบพวกมนุษย์อย่างอธิบายไม่ได้ตลอดมาเหมือนกัน”

เดสดินจับน้ำเสียงที่เน้นคำพูดเล็กน้อยของนางได้ เขาารู้สึกว่าตัวเองหน้าแดง นึกโมโหตัวเอง ที่เสนห์กับผู้หญิงที่เคยมี เวลาต้องการขึ้นมา กลับเหือดหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ ส่วนแม่มดใจดีพูดเน้นแล้ว ก็เหมือนลืมนไปแล้วว่าเขาอยู่ตรงนี้

“ขอเวลาคิดหน่อย...” นางครุ่นคิด แกว่งเท้าและยกปลายนิ้ว

หนึ่งเคาะริมฝีปาก

ทันใดนั้น เดสตินรู้สึกแปลก ๆ ที่หู เขาจึงยกมือข้างหนึ่งขึ้น หวัง
ลม ๆ แล้ง ๆ ว่าจะไม่พบสิ่งที่นึกกลัว แต่มือเขาสัมผัสโดนขนฟู ๆ

ท่าทางแหม่มดไม่ทันสังเกตความผิดปกติมากขึ้นของเขา เดสติน
ผิดหวังอย่างบอกไม่ถูก เขาเป็นเพียงหมากรุกตัวหนึ่งในเกมเงี้ยวของพวกแม่ม
ดรีไร เขาทำผิดอะไร ถึงโดนลงโทษให้ได้รับชะตากรรมหนักขนาดนี้

“ให้ตายสิ แม่คุณ!” เดสตินแฉดเสียง หงุดหงิดที่นางไม่ทำอะไรสักที
แหม่มดใจดีสะดุ้งโหยงอย่างที่ทำให้เขาสะใจเป็นที่สุด “ถ้าต้องคิดก็คิดไป
แต่ทำเร็ว ๆ เข้าสิ!”

แหม่มดมองเขา อ้าปากหวอเล็ก ๆ ท่าทางประหลาดใจ นางหลับ
ตาลงและห่อปากทันที ดูแกล้งไปหกปีขณะตั้งสมาธิ

“อำนาจเบื้องบนและอำนาจเบื้องล่าง จงตั้งใจฟังคำข้าให้ถ้วนถี่
อย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ต้องคำสาปขามหิวถ้าถือว่าใช้ได้เพียงพอ...” นาง
ลึงเล ขบริมฝีปากล่าง พยายามเพ้นหาถ้อยคำให้คล้องจองกัน

เธอแค่เลย... แหม่มดล้อมอาฆาตพยาบาทรายนั้นดันเก่งด้านใช้
ถ้อยคำมากกว่านาง

“ไม่เคยทำมาก่อน” เดสตินทวนซ้ำ อย่างไม่แน่ใจว่าหูฟังผิดรีเปล่า

แหม่มดทำตาเขี้ยวของเขา “ข้าร้ายกาจไม่เก่ง เท่ากับอย่างอื่นนี้
นา” นางบอกเขาหญิง ๆ ยึดตัวขึ้นหลับตาลงอีกครั้ง ก่อนเดสตินจะทันตอบ
“เห็นมัย เลยลิมไปเลยว่าพูดถึงไหนแล้ว” นางทำหน้าบึ้งตึง เดสตินไม่กล้า
ขัดจังหวะอีก

“อาลา-คา-แซม” นางสรุปในที่สุด “ยามราตรีจริงเป็นคน”

เดสตินกลืนหายใจ

เขารอคอย...

เขาเฝ้ามอง...

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

ถ้าจะมีอะไรสักอย่างเปลี่ยน หางของเขาดูเหมือนจะมีขนฟูหนาขึ้นอีกนิด เสดดินถอนใจปนหงุดหงิดมองสหายใหม่ตาขิง

พลังอำนาจของแม่มดตนนี้ไม่น่าประทับใจเอาเสียเลย แถมยังน่ารำคาญอยู่อีก การ ถ้าดูจากความสามารถในการใช้คำคล้องจองของนาง

“อาลา-คา-ชม” เสดดินพูดทวนคำอย่างแคล้งใจ “ค่อยฟังเป็นคาถาหน่อย” พูดในน้ำเสียงเสียดสี กลอกตา แล้วก็ต้องรีบกระโดดถอยหลังแทบไม่ทันเมื่อผู้โจมตีที่มองไม่เห็นตบไหล่เขาอย่างแรง เสดดินร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด เหลียวมองรอบตัวเล็กลั่น

แม่มดเจ้าเนื้อยี้มให้เขาอย่างแสบชือบรึสุทธิ์

“นั่นไงละ ความเอ็นดูมนุษย์ที่ไม่มีเหตุผลอย่างสิ้นเชิง” นางเตือนเขา แรงกระตุ่นใด ๆ ที่ทำให้เสดดินรู้สึกอียากกล่าวคำขอโทษหายไหมด เพราะคำพูดถัดไปของนาง “แต่ข้าก็คิดว่าป็นคาถาที่ดีมากเชียวละ”

“มีแค่นั้นเองริ เจ้าไม่คิดจะทำอะไรมากกว่านี้ริ” เสดดินประหลาดใจ “วิธีแก้ปัญหาประสาอะไรกัน เป็นหมาป่าตอนกลางวันดีกว่าเป็นตลอดเวลาหน่อยนึ่งเอง ด้วยความเคารพ ข้าเห็นจะต้องพูดว่าข้าหวังมากกว่านั้น!”

แม่มดยี้ดให้ลัดตรงและสะบัดผม “ข้าบอกเจ้าแล้วว่าข้าแก้คำสาปไม่ได้” นางยืนคำอย่างภาคภูมิ “จริง ๆ นะ สำหรับการเสกคาถาโดยไม่มีการเตรียมตัวล่วงหน้า ข้าคิดว่าไม่เลวเลย” นางปรายตามองเขาอย่างไม่เป็นมิตร “ในภาวะถูกบีบบังคับผลงานของข้าไม่มีทางออกมาดีที่สุดหรอก”

เสดดินกระแอมขณะพยายามควบคุมอารมณ์ เขาเตือนตัวเองว่าเป็นหมาป่าครึ่งเวลากลางวันดีกว่าเป็นตลอดเวลา

บางทีนางอาจจะทำได้ดีกว่านี้ก็ได้ ถ้าเขาแสดงมารยาทอ่อน

หวานกว่าที่แสดงออกมาจนถึงบัดนี้ เสน่ห์เคยนำโชคดีมาให้เขาในอดีต มีหญิงสาวมากกว่าหนึ่งคนที่เต็มใจทอดกายให้เขาเชยชม เขาน่าจะเอาเสน่ห์บางส่วนมาใช้กับแม่มดตนนี้ดูบ้าง

ยังงี้ก็ต้องระวัง เขาอาจทำให้สถานการณ์เลวร้ายยิ่งกว่าเดิมได้ง่าย ๆ ชายหนุ่มจึงสวดหายใจลึก จับสายตาที่แม่มด

“ท่านพยายามจะช่วยเหลือข้าอย่างจุลละหุที่สุดกำลังแล้ว...” เขาเริ่มพูด แม่มดมองเขาอย่างไม่ไว้วางใจ เห็นชัดว่าระแวงเมื่อได้ยินเขาเปลี่ยนน้ำเสียง เดสดินส่งยิ้มทรงเสน่ห์ที่สุดให้นาง

ท่าทางนางอ่อนลงเล็กน้อย แต่นางเหลือบตาไปทางอื่นอย่างกระวนกระวาย ท่าที่แบบผู้หญิง ๆ นั้นคุ้นเคยจนช่วยให้ใจชื้นขึ้นมาหน่อย สร้างความมั่นใจให้เดสดินอย่างที่ไม่มียิ่งอื่นใดทำได้

มันทำให้เขามั่นใจว่าแม่มดปีศาจกับมนุษย์เพศหญิงไม่แตกต่างกับเท่าไรนัก

“อย่าเข้าใจผิด มาตาม” เขาพูดต่ออย่างคล่องแคล่ว “ข้าชื่นชมกับความอดสาหัสของท่าน ความตกใจที่กลายร่างทำให้ข้าพหลังปากพูดเร็วไป” เดสดินประสานสานตากับนาง เมื่อนางหันมามองเขา แล้วจงใจใช้เสียงพูดให้ทุ้มขึ้น จะได้ฟังซาบซึ้งอีกนิด “ข้าขอบคุณหมดหัวใจที่ช่วยเหลือข้า”

แม่มดยิ้มให้เขา “ข้าลองดูอีกทีก็ได้” นางเสนอ

“ท่านเดาไม่ถูกหรอกว่าข้าจะขอบคุณในความพยายามของท่านมากเพียงใด” เดสดินพูดอย่างจริงใจที่สุด ภายหลังมีกำลังใจกับท่าทีของนาง เขาเลยกล่าวเสนอแนะอีกครั้ง “บางทีเราอาจจะถอนคำสาปทั้งหมดได้ใช้ไหม”

“โอ๊ะ! ไม่ได้หรอก” แม่มดบอกปิดข้อเสนอนของเขาทันทีโดยไม่ต้องคิดข้ออ้างที่เดสดินคิดว่าสมควรทำมากกว่า “ไม่ใช่วิธีที่ทำกัน เจ้าต้องหา

ทางปรับตัวเพื่ออยู่กับคำสาปที่ได้มา ข้าถอนคำสาปพวกนั้นไม่ได้ แต่ข้าให้พรที่เป็นประโยชน์แก่เจ้าได้”

“หาทางปรับตัวเพื่ออยู่กับมันให้ได้! ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดนักหนา จนสมควรได้รับคำสาปนี้มานะ!”

ความรู้สึกเจ็บแปลบทำให้เขาหยุดคิดคำนึง เดสตินก็มองก็พบว่า มีขนสีเงินงอกขึ้นมาตามเนื้อหนังทุกส่วน เขาอ้าปากหายใจหอบเสียงดัง แต่เสียงของเขาออกมาเหมือนเสียงเห่าของสุนัขมากกว่า

สายตาที่มองแม่หมดสติใจสับสน แต่นางแค้มอย่างเดียวเท่านั้น

นางยกนิ้วชี้ส่ายไปมาได้มุมของเดสติน เขาตกใจที่เห็นว่าลูกเปลี่ยนเป็นสีดำไปแล้ว “เจ้าเปิดขวดใบนั้นทิ้งซะ” นางอธิบาย “เจ้าไม่เข้าใจหรือ การเปิดขวดทำให้เจ้าได้รับสิ่งนี้”

“แต่ท่านทำอะไรไม่ได้เลยละ ข้าอรธองนะ มาตาม ช่วยข้าด้วยวิธีใดก็ได้!”

“อ้อ บางทีอาจจะได้อีกนิดหน่อยกระมัง” แม่หมดสติฟัง สีน้ำครุ่นคิด

“งั้นก็เร็วเข้าเถอะ! ได้โปรด!”

“ข้าบอกแล้วไงว่ายิ่งเร่งข้ายิ่งทำได้ไม่ดี”

เดสตินตั้งท่าจะขัดนาง แต่คราวนี้เสียงพูดของเขากลับเป็นเสียงเห่า ความตื่นตระหนกโถมเข้าใส่เขา แต่แม่หมดสติแค่หลับตาลงอีกครั้ง

“แม้จะต้องคำสาปยามที่หา มีอาการงายเข้าไปในสวนสวรรค์ ครั้นราตรีมาเยือน ประจวบเปิดให้เขาเข้าเรือน ได้พำนักรลบนภพจากพวงพนา ไม่ว่าเขาจะสุขหรือเศร้า วัจจสะทอนความมุ่งมาดปรารถนาของเขา สุดท้ายนี้ ด้วยพลังอำนาจเบื้องบน จงดลให้พรแห่งรักแท้ทำลายคำสาป”

นางลืมตาขึ้นและยิ้มอย่างพึงพอใจ “อันนี้ค่อนข้างดีใช่ไหม”

เดสตินพูดไม่ได้ว่าไม่พอใจเลยที่นางว่าคำสาปให้พรแบบนี้โอ้โอ้....

เขานึกว่ากล่อมให้นางช่วยเหลือเขาได้แล้วเสียอีก! ภัยจากพงพอน้ำี้ พรแห่งรักแท้...โอ้วว้อย

วิธีแก้ปัญหาประสาอะไรกันเนีย!

เขาเห่าด้วยความรู้สึกผิดหวัง แต่สายเกินไปแล้ว เขาวังสืขาบนหิมะรอบตัวแม่มด สายเกินไป สายเกินไป!

แล้วคาถาที่นางเสกล่ะ นี่มันกลางคืนแล้ว เขายังเป็นหมาป่าอยู่เลย! เดสดินแหงนหน้า จงใจหอนใส่พระจันทร์ที่เริ่มขึ้นบนท้องฟ้า แล้วจ้องมองแม่มดด้วยสายตากล่าวหา

นางพูดไม่ใช่หรือว่าเขาจะเป็นหมาป่าเฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น อำนาจของนางเป็นเรื่องจอมปลอมทั้งเพ!

แม่มดเบ้าปากด้วยความไม่แน่ใจขณะมองพระจันทร์ “มันเป็นเรื่องของเวลาอะ” นางรับรองกับเดสดินด้วยความมั่นใจที่ไม่น่าเลื่อมใส “และเป็นส่วนยากที่สุดของการเสกคาถา”

เดสดินคิดว่านางมีปัญหากับการหาคำคล้องจองต่างหาก แต่เขาแทบจะเถียงนางไม่ได้ เขาแยกเขี้ยวคำรามเป็นครั้งแรกแทน และออกจะชอบความรู้สึกที่ได้ทำอย่างนั้น

เขาชอบเป็นพิเศษตอนที่แม่มดกระโดดหนีเวลาเขาแยกเขี้ยวคำราม นางถอยไปหลบหลังซวดที่นางออกมา มองเขาอย่างระแวงระวัง

“เจ้ารู้ไหม ปล่อยให้นางโยยบินเป็นอิสระไปยังจันไม่เข้าท่าเลย” นางรีบพูด “นางถูกขังอยู่ในซวดตั้งแต่แรกเพราะมันมีสาเหตุนะ เจ้าก็รู้ซึ่งถึงฝีมือนางแล้วนี่ เพราะยังงั้น ถึงควรจับนางมาจองจำไว้ในซวดอีก”

พอทันที เดสดินอดทนใจเย็นด้วยที่สุดแล้ว เขาเหลืออดกับพวกแม่มดและคำสาปของพวกนางเต็มที

และมีวิธีเข้าท่าอยู่อย่างหนึ่ง สำหรับบอกให้นางรู้ว่าเขาคิดยังไง

เขากะใจหาแม่มดใจดี แยกเขี้ยวขวใส่นาง เขาขบฟัน ซึ่งแม่เขี้ยวจะจับอากาศว่างเปล่า แต่เขาก็พอใจว่าได้แสดงความรู้สึกอย่างชัดเจนแล้ว

“ก็ได้ก็ได้” นางทำเสียงซัดซัดอย่างไม่พอใจห่างไปหลายฟุต “สงสัยต้องหาคนอื่นมาช่วยฆ่าแล้วมั้งเนี่ย”

นางจวดยผ่าจุกและขูดใบที่นางออกมา หมุนตัววิ่งอย่างฉุนเฉียว หันหลังเดินคุ่มเข้าไปในป่า ลูกดุ่มสีแดงติดขอบหมวกแกว่งไกวขัดเคื่องใจขณะเดินห่างไปโดยไม่ทิ้งรอยเท้าไว้บนหิมะเลย แค่วัฟริบตาเดียวนางก็หายลับเข้าไปในหมู่แมกไม้

และเดสตินก็ถูกทิ้งไว้เพียงลำพัง เจ้าเมฟิซมองเจ้านายในร่างหมาป่าอย่างชักไม่ไวใจ ความเจียบสงัดของป่าห้อมล้อมทั้งสองนายบ่าว แสงจันทร์ทำให้หิมะแลแวววาวระยิบระยับ งามอ่อนช้อยชวนพิศวง

ถ้าไม่ใช่เพราะเขากลายร่างเป็นหมาป่าไปแล้วจริง ๆ และมีกำแพงวังขาวอยู่ด้านหลัง เดสตินอาจเชื่อว่าเหตุการณ์ทั้งหมดไม่เคยเกิดขึ้น

ฝูงหมาป่าส่งเสียงหอนแววลอลมมาจากที่ไกล ๆ อีกครั้ง แรงกระตุ้นแรกสุดทำให้เดสตินอยากจะนอนตามไปกับพวกมันด้วย สำหรับเขาป่าดูแปลกไป ยิ่งกว่าที่เคยเป็น

สุดปัญญาจะทำอะไรได้อีก อัสวินหนุ่มที่บัดนี้ต้องคำสาป กลายร่างเป็นหมาป่าก็หย่อนตัวนั่งบนสองเท้าหลังอย่างจำใจก้มหน้ารับชะตากรรม

ถึงจะทำอะไรไม่ได้ เดสตินก็ยังปกป้องม้าศึกของตัวเองไว้จากฝูงหมาป่าที่หิวกระหายได้ ระหว่างที่เขาทบทวนคำสาปของแม่มดร้ายตนแรก

เกลียดจริง ๆ ที่ตัวเองมีทางเลือกแค่นี้ก็อย่าง

เปียนะ...เพราะเนยแข็ง

ธันวาคม

**“จะบอกให้ละ โนเอล แนวทางที่เหมาะสมที่สุดคือให้คริสต์
แต่งงานกับลูกชายของอิลเดอการ์ด”**

แบร์ตรอง เดอ โบว์เวิร์ตบโหล่น้องชายของคริสต์อย่างเป็นทางการเป็นมิตร
แต่ถึงท่าทีเขาจะเป็นกันเอง ซึ่งที่จริงแล้วเป็นกันเองเด่นชัดยิ่งกว่าที่เคย
แสดงกับโนเอลมาในอดีต คริสต์สงสัยว่าอดีตทหารรับจ้างคนนี้ จะได้ผล
ประโยชน์อะไรสำหรับตัวเองจากการแต่งงานครั้งนี้

พอมาคิด ๆ ดู หล่อนไม่แน่ใจว่าแบร์ตรองเคยพูดกับโนเอลตรง ๆ
มาก่อน จริงอยู่ โนเอลเป็นลูกนอกสมรส แต่บิดาขอดแยะของพวกเขาหล่อน
ได้นำโนเอลมาเลี้ยงดูภายในกำแพงปราสาทซาเอียร์น

แน่นอนแล้ว ท่านพ่อนำโนเอลมาเลี้ยงก็เพราะมีเป้าหมายของตัวเอง
บิดาของพวกเขาหล่อนเสียชีวิตไปแล้ว แบร์ตรองเลขาหารือกับคนอื่น
เรื่องการสืบทอดครั้งนี้กับใครไม่ได้ ยกเว้นโนเอล น้องชายนอกกฎหมาย
ที่เป็นญาติคนเดียวของหล่อนที่เหลืออยู่ คริสต์รำพึง

ยังไม่นับรวมควินน์ พี่ชายที่ถูกต้องตามกฎหมายของหล่อนซึ่งเล่า
ลือกันว่าออกจากซาเอียร์นไปดำเนินชีวิตเองก่อนหน้าคริสต์จะเกิดด้วยซ้ำ
หล่อนขลุ่ยเมื่อนึกถึงเรื่องเล่าความโหดร้ายของควินน์ ลูกคนโตที่บิดาเคย
เล่าให้ฟัง หล่อนกับโนเอลคิดถูกแล้วที่ปล่อยซาเอียร์นทิ้งไว้กับสายลมและ
ฝูงหมาป่า ภายหลังได้ยินข่าวว่าควินน์ถูกเรียกตัวกลับมา

สำนักแห่งความถูกต้องของคาริสบอกว่า เหมาะแล้วที่จะทิ้งมรดก
ที่ไม่นึกอยากได้ไว้ให้ทายาทที่สืบทอดอุปนิสัยใจคอของบิดามาแทนไม่ผิด
เช่นกัน

และเพราะปราสาทซาเอิร์น บ้านเก่าแก่ประจำตระกูลของคาริส
แทบไม่เหลืออะไรให้ภูมิใจ เจอโรม เดอ ซาเอิร์น บิดาของหล่อน ปล่อย
ปลະละเลย ไม่สนใจดูแลที่ดิน และเมื่อเขาถึงแก่กรรม ผู้เช่าที่ดินของ
ซาเอิร์นคนสุดท้ายก็หนีไปหาที่อยู่ใหม่ ก่อนตัวเองจะพบกับอนาคตแว้งคว้าง
ปีที้อย่างไรไม่มีธัญพืชสักเมล็ดหวานลงในนาของซาเอิร์น ตัวปราสาทและ
ที่ดินทั้งหมดก็ทรุดโทรมลงจากสภาพดั้งเดิมอย่างมาก จนคาริสกับโบเอลไม่
จำเป็นต้องปรึกษาหารือ ถึงข้อดีข้อเสียของการไปจากที่นี่เมื่อสองพี่น้องรู้
ว่าวินนี่ใกล้จะกลับมาแล้ว

และทั้งสองพี่น้องไม่เคยหวนคิดถึงสิ่งที่ผ่านมา

โบวัวร์เป็นปราสาทที่น่าอยู่ ต่างกับเซเอิร์นอย่างเห็นได้ชัดแม้ว่า
จะตั้งอยู่ห่างไกล แบร์ตรอง ประมุขของโบวัวร์คนใหม่ ได้รับมอบหมาย
งานด้านยุทธศาสตร์ให้คุ้มกันช่องเขาโบวัวร์ ที่จุดนี้ถนนโรมันโบราณทอด
ข้ามที่ดินของลอร์ด เดอ ตูลลีบนเส้นทางสายตรงลงใต้ ตัวปราสาทโบวัวร์
ตั้งอยู่บนจุดสูงสุดของช่องเขา จนดูเหมือนนิวแหลม ๆ ซึ่ขึ้นฟ้า

ป้อมปราการของโบวัวร์แคบเล็กเหมือนเข็ม ภูมิประเทศที่เต็มไปด้วย
หินทุกด้านเป็นตัวจำกัดเนื้อที่ก่อสร้าง ด้านบนสุดของปราสาทเท่านั้น
ที่มีหน้าต่าง นั่นคือในห้องรับแสงแดดของแบร์ตรองและจุดตรวจเวรยาม
ของทหารยามเท่านั้น การพูดว่าปราสาทแห่งนี้มีทหารคุ้มกันหนาแน่น จึง
เป็นการพูดที่ห่างไกลจากความจริงเอามาก ๆ

เพราะที่นี่เป็นปราสาทที่มีทหารอยู่มากที่สุดในบรรดาทุกเขต
ที่ดินของตูลลี ซึ่งอธิบายเหตุผลได้ว่า ทำไมปราสาทนี้จึงตั้งอยู่ในจุดยุทธ-

ศาสตร์สำคัญยิ่งยวดบนถนนสายนี้ ภายในกำแพงปราสาท คาริสกับภรรยาของลอร์ด เดอ โบวัวร์เป็นผู้หญิงเพียงสองคนเท่านั้น นอกนั้นมีแต่ทหาร คาริสรู้ดีว่าไม่ว่าตนจะเคลื่อนไหวไปทางไหน สายตาของทหารเหล่านั้นมักจะมองตามหล่อนทุกฝีก้าว

ถึงแม้ว่าโบวัวร์จะดูไม่ต้อนรับ แต่หล่อนแน่ใจว่าที่นี่ดูเป็นมิตรมากกว่าซาเอิร์นยามที่ควีนนักกลับมา

ห้องทำงานของแบร์ตรองซึ่งติดกับห้องรับแสงแดดเป็นห้องที่มีเครื่องเรือนบางตา แต่ก็เป็เครื่องเรือนชั้นเยี่ยม หน้าต่างถูกปิดแน่นหนา กับสายลมเย็นเฉียบ และในเตาผิงมีกองไฟที่ลุกไหม้อ้อยงูร่าเริงลุกโชติช่วง

แบร์ตรองผู้มีผมสีเงินนั่งบนเก้าอี้ไม้โอ๊คพนักพิงหลังสูงที่หันหน้าเข้าหากองไฟ พนักวางแขนไม้สักกร่อนจนเป็นมันลื่น รื้อรอยบนใบหน้าเขาเป็นร่องลึกจนทำให้มีสีหน้าเข้มงวดถาวร และเขาดูเป็นผู้บัญชาการกองทัพบกที่เปี่ยมด้วยประสบการณ์ทุกกระเบียดนิ้ว

ภรรยาเขานั่งใกล้เตาผิงมากกว่า นางนั่งบนม้านั่งสามขาเหมือนตัวที่คาริสนั่ง แต่ม้านั่งของนางหญิงบุด้วยขนสัตว์ย้อมสีแดงเข้ม ภรรยาของแบร์ตรองเป็นผู้หญิงที่อายหน้าตาแทบไม่มีสีสัน ก้มหน้าก้มตาทำงาน ไหล่ห่อ วางตัวสงบเสงี่ยม นางมีสีหน้าเหน็ดเหนื่อยถาวร และคาริสไม่เคยได้ยินนางพูดสักคำ หากไม่ได้อนุญาตให้พูด

เป็นบุคลิกที่ค่อนข้างจะแตกต่างกับคาริสที่พูดจาไม่เกรงใคร

แสงสีทองของกองไฟไหววูบวบบนตัวทุกคนและทำให้การหาหรือเครื่องเคียดดูจะมีความสนิสนมกลมเกลียวอันอบอุ่นแบบหลอกลตา กระทั่งแสงส่องเสื้อเกราะของโนเอลให้เป็นสีเงินมันวับและทอดเงามืดมัวแลลึกกลับไปที่ตรงมุมลับตาของห้อง

"ให้พี่คาริสแต่งงานหรือขอรับ" โนเอลถาม รวากับเขาไม่เคยคิด

ถึงเรื่องนั้นมาก่อน

“ใช่แล้ว” แบร์ตรองพยักหน้า “ถูกผู้ชายจะประสบความก้าวหน้าได้อย่างไรหากต้องกระเตงพี่สาวไปด้วย” คิวส์เงินของชายผู้อาวุโสกว่าขมวดเข้าหากันอย่างเคร่งขรึม “ว่ากันที่จริง เจ้าขอให้ข้าแนะนำ และนี่คือทางเลือกเดียวที่มีเหตุผลดี”

“น่าจะมีคนถามความเห็นของข้าบ้าง” คาริสพูดสอดขึ้น ทนหุบปากเงียบต่อไปไม่ไหวแล้ว “เพราะที่ท่านพูดถึงกันอยู่นั้น ท่านถกเถียงเรื่องของข้าอยู่”

ภรรยาของแบร์ตรองปราชตามองเดือนมากิจจนคาริส แต่ชายทั้งสองคนทำเหมือนกับหลอนไม่ได้พูด

โบเอลสยบปลายเท้าเคาะพื้นอย่างลึกลับ “บางทีลอร์ด เดอ คูลลินน่าจะมีส่วนร่วมในการแต่งงานครั้งนี้ด้วยกระมังขอรับ” เขาจำพึง “ข้าไม่อยากจะทำให้ท่านเคืองที่จัดการเรื่องละเอียดอ่อนนี้เอง”

คาริสโมโหจนร้อนผ่าวไปทั้งตัวที่น้องชายสรุปเอาเองเสร็จสรรพว่าหลอนเห็นดีเห็นงามกับความคิดทั้งหมด โบเอลเปลี่ยนไปตั้งแต่สองพี่น้องออกจากซาเอิร์น เขาไม่พึงพาหลอนเพื่อขอคำแนะนำอีกต่อไป

แม้แต่เรื่องที่อยู่ใกล้หัวใจหลอนที่สุด ที่จริง ตั้งแต่บิดาของทั้งสองเสียชีวิตไป โบเอลได้แสดงให้เห็นบุคลิกด้านเด็ดเดี่ยวที่คาริสแทบไม่เคยเห็นมาก่อน หลอนไม่สนใจจริงจังนักกับแง่มุมนี้ของน้องชายต่างมารดา เพราะมันทำให้หลอนระลึกถึงความมุ่งมั่นของบิดามากเกินไป คาริสจำใจยอมรับว่าหลอนไม่รู้จักโบเอลดีเลยจริง ๆ

จริง ๆ แล้ว หลอนกลับจากคอนแวนต์มาอยู่ที่ซาเอิร์นแค่ปีเดียว ก่อนที่บิดาจะเสียชีวิต

“ปะ!” แบร์ตรองไม่สนใจกับความคิดเห็นของโบเอล “ทุกวันนี้ท่าน

คุณลีมียานต้องทำมากมายเกินกว่าจะทำเรื่องเล็ก ๆ น้อยอย่างหาคู่แต่งงาน ให้สตรีสูงศักดิ์ที่ไม่มีสินเดิมก่อนสมรส”

คาร์ลรู้สึกว่หน้าแดงเรื่อขึ้นที่ถูกกล่าวถึงเหมือนผู้หญิงไม่ดีที่ต้องกำจัดทิ้ง

“แต่ฮิลเดอการ์ดนี่เป็นใครกันขอรับ” โบเอลถาม เป็นคำถามแรก ในบรรดาหลายคำถามมากมายที่คาร์ลมีอยู่ในใจ

“ฮิลเดอการ์ด เดอ ลาแมร์ เป็นเพื่อนเก่าแก่ของครอบครัว มิลยาร์ดสามีของนางกับข้าฝึกรบด้วยกัน น่าเศร้าที่มิลยาร์ดเสียไปเมื่อหลายปีก่อน”

คาร์ลเลียเส้นด้ายและร้อยผ่านรูเข็มซึ่งต้องให้ความพยายามควบคุมตัวเองอย่างมาก *สุขภาพสตรีไม่ควรปรึกษาแพทย์* หลอนกัดฟันทวนคำดักเตือนของแม่ชีกับตัวเอง

แบร์ตรองกระแอม “นางเขียนมาถามว่าข้ารู้จักหญิงสาวที่เหมาะสมจะแต่งงานกับลูกชายคนที่สองของนางหรือไม่ แบล่ะ คนใดคือทายาท แต่ฮิลเดอการ์ดอาจจะเกลี้ยกล่อมลูกคนโตให้ยอมแบ่งทรัพย์สิน ลูกคนรองจะได้รับที่ดินผืนเล็ก ๆ สักผืนเป็นสมบัติ”

คาร์ลใส่ออกที่โบเอลไม่พูดอะไร แต่แบร์ตรองทำหน้าที่บ่งถึง “คาร์ลหวังจะได้คู่ครองที่ดีกว่านี้ไม่ได้แล้ว รู้ไหม เพราะนางไม่มีสินเดิม และทุกคนก็รู้ว่านางมีนิสัยเสียชอบพูดจาโง่งมงาย” เขาปราชยาเกรี้ยวกราดมองคาร์ลจนทำให้หลอนยังปากไม่ทักท้วงเรื่องที่เขากล่าวหา

บรรดาแม่ชีภักฎมีใจนำดู หลอนคิดอย่างมีพยศ ปักเข็มลงในผ้าลินินแรง ๆ

“ช่วงเวลาเหมาะสมที่สุด โบเอล และก็ป็นตระกูลที่ดีด้วย ที่ดินในครอบครองของพวกเขาถือุดมสมบูรณ์ พี่สาวเจ้าจะมีชีวิตที่น่าพึงพอใจ

เป็นที่สุด”

คาร์ลิสทนนิ่งเงียบต่อไปไม่ไหว “น่าพิงพอใจตามมาตรฐานของใคร”
แบร์ตรองกัดฟันกรอดอย่างเห็นได้ชัด “นิสัยเสียจริง ๆ” เขาบ่น
พึมพำเบา ๆ ส่วนโนเอลเฝ้าปากแน่น

“การรู้ใจตัวเองไม่ใช่นิสัยเสียหรอก” คาร์ลิสเถียง “ข้าไม่เข้าใจว่า
ความคิดของข้าไม่สำคัญได้อย่างไร ท่านกำลังพูดถึงอนาคตของข้ากับผู้ชายที่
ข้าจะต้องอยู่กับเขาไปชั่วชีวิตอยู่นะ”

“คาร์ลิส พี่หยุดพูดสักครั้งจะได้ไหม” โนเอลเอ่ยขึ้นอย่างหงุดหงิด
“เรื่องพวกนี้มันเรื่องละเอียดอ่อน พี่ก็รู้ว่ามีไม่ใช่เรื่องที่พี่จะตัดสินใจ”

“ข้ารู้ แต่ข้าไม่ชอบ”

“ไม่สำคัญหรอกว่าพี่จะชอบอะไร” โนเอลย้อนตอบด้วยน้ำเสียงดู
เดือดที่เขาไม่เคยใช้กับหล่อนมาก่อน กวริโต้แย้งของน้องชายเสียดแทง
หัวใจหล่อน คาร์ลิสกะพริบตาอย่างหนักถี่ น้ำตาไว้ ขณะจ้องมองงานเขียน
ปักถักร้อยที่หล่อนเกลียดชัง

ความเชื่อมั่นว่าโนเอลจะทำอย่างดีที่สุดเพื่อหล่อน เริ่มสั่นคลอน
อย่างน่ากลัว

โนเอลเดินกลับไปกลับมาบนพื้นไม้ในเจามืดที่อยู่ถัดจากแบร์ตรอง
มือโพลงหลัง ผสมสีทองกระจ่างต้องแสงไฟ มองไม่เห็นดวงตาสีเหลืองอำพัน
ที่แสดงความรู้สึกงำยของเขา ดวงตาที่เหมือนกับของหล่อน และคาร์ลิสรู้สึก
ว่าน้องชายกลายเป็นคนแปลกหน้าไปเสียแล้ว

เขายึดตัวตรง และก่อนที่เขาจะเอ่ยปากพูด คาร์ลิสก็เห็นว่าโนเอล
ตั้งใจจะเห็นด้วยกับแบร์ตรอง หล่อนโยนงานเขียนปักถักร้อยไว้ข้าง ๆ
เกลียดน้องชายที่ทรยศความหวังอันล้ำค่าของหล่อน

โนเอลรู้ว่าหล่อนต้องการอะไร ทั้งสองเคยหาหรือเรื่องอนาคตของ

หล่อนบ่อยครั้ง ตั้งแต่บิดาตายจากไป โนเอลกลัวคืออย่างไรถึงโยนความหวัง
ของหล่อนทิ้งไปเพื่อความสะดวกของตัวเอง

ก่อนหล่อนจะหันคิดค้น เสียใจเคาะประตูกึ่งขึ้น

“ลอร์ดของแกรองด์ เดอ รูชีโนมาพบท่านขอรับ” คนรับใช้ชาย
ของแบร์ตรองประกาศ

แบร์ตรองสะดุ้ง แล้วทำสีหน้าให้สงบ กระดิกนิ้วใหญ่โตนิ้วเดียว
เรียก ภรรยาเขาวางงานปักกลึง จัดแจงกระวีกระวาดรีบไปเรียกหาเครื่องดื่ม
คาริสมองชายหนุ่มผู้นั้นอย่างเปิดเผย หล่อนเคยได้ยินเรื่องราวของเขา
มามากมาย...และน้อยนักที่เป็นคำชมเชย...ขณะเขาเดินปราดเข้ามาในห้อง
ของแบร์ตรอง

ของแกรองด์มีผมสีน้ำตาลเข้มเกือบดำ แต่งตัวหรูหรากว่าที่คาริส
คาดว่าเขาจะมีปัญญาจะแต่งได้ ปุ้ยหิมะเกาะบนเสื้อคลุมสีเขียวเข้มที่คลุมไหล่
เขาอยู่ เขาหนีบทหมวกเหล็กไว้ได้แน่ๆ ตากวาดมองประเณียบรอบห้อง และ
รีบกลืนยิ้มมีลบลมคมนัยเมื่อเห็นคาริส

แค่เห็นรอยยิ้มนั้นแวบเดียว ก่อนที่เขาจะซ่อนไว้ทัน ก็ทำให้คาริส
หวั่นใจกับภารกิจที่เขาตั้งใจมาทำ

จากนั้นของแกรองด์ก็ยิ้มด้วยเสน่ห์ทั้งมวลของเทพบุตร คำนับตำ
ให้แบร์ตรอง ชายผู้อาวุโสกว่าฟันทนกับท่วงทำนองนั้น แต่เขาเลิกคิ้วมองโนเอล
เหนือศีรษะผู้มาใหม่ รวากับเขาเองก็สงสัยเป้าหมายของของแกรองด์ ของ-
แกรองด์รับถ้วยเครื่องดื่มต้อนรับที่ภรรยาของแบร์ตรองส่งให้ แต่เขาไม่
สนใจสตรีผู้นั้น

เขาเหลือบตากลับมามองคาริสอีกครั้ง และหล่อนเห็นว่าดวงตา
ของเขาแวววาวอย่างหิวกระหายก่อนจะหันไป หล่อนก้มหน้าลงปักผ้าซ่อน
อาการขะเขวขง

“นานเต็มทีแล้วตั้งแต่ท่านให้เกียรติมาเยือนเรา” บาร์ตรองพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาได้ยินถนัดหู

อองแกรองด์เลือกที่จะไม่สนใจกับน้ำเสียงของผู้อาวุโสกว่า “บาร์ตรอง เพื่อนบ้านของข้า ข้ามาถามข่าว ท่านรู้หรือไม่ว่าคาริส เดอ ซาเอิร์นอยู่ที่ไหน ข้าเพิ่งพบว่าปราสาทซาเอิร์นไม่มีคนอยู่ และท่านดูลึกลับไปทำสงคราม”

“ท่านตามหาพี่สาวข้าไปทำไม” โนเอลถาม

อองแกรองด์สะดุ้งราวกับเขาไม่เห็นเด็กหนุ่มที่อ่อนวัยกว่า แล้วเขาก็หรีดตกลงขณะจ้องมองโนเอลอย่างอาจหาญ “พี่สาวริ” เขาถาม “ข้านึกว่าเจอโรม เดอ ซาเอิร์นมีลูกแค่สองคนเสียอีก”

“ลูกที่ถูกกฎหมายสองคน” โนเอลยืนยันด้วยท่าทางห้าวหาญที่สงวนไว้สำหรับตอบคำถามเช่นนั้น “ข้าเป็นลูกนอกสมรส แต่ท่านพ่อเคยพูดว่าจะรับรองข้าให้เป็นลูกที่ถูกต้องตามกฎหมาย”

“แต่เขาไม่ได้ทำใช่ไหม”

“เปล่า”

“อ้อ!” ความรู้สึกโล่งอกปรากฏบนใบหน้าซีงของอองแกรองด์ไม่ผิดแน่ เขาเลื่อนตามามองคาริสอีกครั้ง “อย่างนั้นนี่ก็คงจะเป็นคาริสคนงามละสิใช่ไหม”

คาริสลุกขึ้นยืนโยนงานเย็บปักถักร้อยไปข้าง ๆ “ข้าคือคาริส เดอ ซาเอิร์น” หล่อนพูดเรียบ ๆ “ท่านตามหาข้าเพราะอะไร”

อองแกรองด์คุกเข่าลงต่อหน้าคาริสและยกมือหล่อนมาจุมพิต “คาริสผู้งามล้ำเลิศ” เขาพูดเสียงแผ่ว “ข้ายินดีที่สุดที่ได้รู้จักเจ้า”

“จริงริ” คาริสรู้ว่าหล่อนควรจะชมเขาตอบกลับไป

“จริงสิ” อองแกรองด์ยืนยัน พูดต่อไป “เจ้างามยิ่งกว่าที่ข้าหวังเอา

ไว้ ตอนข้าออกตามหาเพื่อขอเจ้าแต่งงาน”

“แต่งงาน!”

เหลือเชื่อจริง ๆ แค่ช่วงเวลาไม่นาน ก็มีการพูดถึงการแต่งงานสองครั้งติด ๆ กันแล้ว ทั้งบิดาผู้บ้าคลั่งใจและบรรดาแม่ชีที่น่าโมโห ต่างเคยพร่ำบอกคาริสอยู่เสมอว่าหล่อนไม่เหมาะจะแต่งงาน หล่อนพูดตรงเกินไป ไม่เอาไหนเรื่องงานบ้านงานเรือน ตัวสูงเกินไป แถมไม่มีสินเดิมติดตัว อย่างที่แบร์ดรองอุดหนุนให้เตือนให้หล่อนสำนึกในสภาพยากไร้ของตนเองอย่างแสนจะน่าชม แต่ไม่ก็อดใจมานี้เอง

แต่ก็ยังมีคนสว่ขอหล่อนสองครั้งในวันเดียวกัน

ประหลาดจนอธิบายไม่ได้ แต่น่าเสียค่ายกับทั้งสองข้อเสนอ เพราะคาริสตัดสินใจมานานแล้วว่าหล่อนจะแต่งงานโดยมีรากฐานมาจากความรักเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

หล่อนกำลังจะเอ่ยปากปฏิเสธตอนที่ดวงดาซีเข้มขององแกรองด์พุ่งมาสบตากับหล่อน คาริสนิ่งเงียบไปเมื่อเห็นแววละมับในดวงตาคู่นั้น

เขาคิดว่าควมนี้จะไม่กลับมาบ้าน หล่อนเข้าใจทันที และเขาต้องการครอบครองปราสาทเขาเอิร์นไว์เอง

เลดีอัลเดอการ์ดก็มีแรงจูงใจอย่างเดียวกันใช่ไหม นางหาที่ดินให้ลูกชายคนรองครอบครองนอกเหนือจากกองมรดกแห่งลาแมร์ซ์ของลูกชายคนโตหรือเปล่า

“ถูกต้องแล้ว แม่หญิง” องแกรองด์กระซิบเกี่ยว “เจ้าจะงงดามยิ่งกว่าใครในฐานะเจ้าสาวของข้า”

การเป็นที่หมายปองเพราะที่ดินที่หล่อนอาจได้ครอบครองเพียงอย่างเดียวนั้นเป็นการล้อเลียนความฝันของคาริส “ข้าจะไม่เป็นเจ้าสาวของท่าน!” หล่อนตวาด ดึงมือออกจากมือขององแกรองด์ที่เกาะกุมไว้และถอยหนี